

Rose, min lille, min yndige glut

Tekst: F. L. Høedt
Melodi: F. L. Høedt

Frederik Ludvig Høedt, 1820-85,

1.

Rose, min lille, min yndige glut
du, som har hørt, hvad jeg ytred til ingen,
glæd dig, om lidt så løfter jeg vingen,
flyver til hende som skønhedstribut.
lad mig nu se, du fortier, du små,
hvad du nok ved, men hvad ikke så lige
man plaprer ud til en bly, lille pige,
inden man tror, hun vil høre derpå,
inden man tror, hun vil høre derpå,

2.

"Herre," du svarer, "Din rose er klog,
fin og diskret, på mig kan du stole;
og om jeg også sladred af skole,
skete det jo kun i blomsternes sprog.
Tillad mig blot; at jeg spørger dig ad,
er det i sandhed din vilje, jeg tier,
hvi har du selv da i små elegier
skildret dit savn på mit rødmende blad?
Skildret dit savn på mit rødmende blad?"

3.

Rose min lille, min trofaste ven,
se på din dragt, hvad tror du er blevet
af poesierne, som jeg har skrevet?
Ser du, min rose, tingen er den:
jeg har benyttet en egen slags blæk,
som øjeblikkelig dør, vil du tænke;
Varmen alene mægter at skænke.
Livet igen til de blegnede træk.
Livet igen til de blegnede træk.

4.

Nu rosenlille, forstår du mig vist:
Ænser hun ikke din luft og din flamme,
kastes du bort, så dø med det samme
bladenes runer, jeg ridsed med list;
ikkun når du som et kærlighedsbrev
finder et hemmeligt gemme ved barmen,
først når det skrevne kommer i varmen,
ser hun de runer, som kærlighed skrev.
Ser hun de runer, som kærlighed skrev.